మన కథ నిజం కాదా!

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

రాజ్‌భవన్ రోడ్డులో వున్న ఆ హోటల్‌లో దిగి కాలకృత్యలు తీర్చుకుని తను ఎలా ప్రొసీడ్ కావాలో ఆలోచించుకున్నాడు సుబ్బూ.

ఇంతలో ఫోన్ రింగయింది.

మహా!

"హలో!" అన్నాడు.

"ఎలా చేరావో తెలుసుకుందామని చేసాను సుబ్బూ! అంతా ఓ.కే కదా" అనడిగింది మహా.

"అంతా ఓ.కేనే. మీరందరూ జాగ్రత్తగా వుండండి. నాకేం? ఇది నేను పుట్టి పెరిగిన ఊరే. అమ్మాజీ వస్తున్నదా?" అనడిగాడు సుబ్బూ.

"నా దగ్గరే ఉంటున్నది. నాకేం ఫర్వాలేదు. నువ్వు జాగ్రత్త" అంటూ హెచ్చరించింది మహా.

"అంతా ఓ.కేనే. ఇప్పుడే యశోదాకి వెళ్ళబోతున్నాను"

"ఆల్ ద బెస్ట్. టేక్ కేర్"

"థాంక్యూ" అని స్విచాఫ్ చేసి టిఫిన్ ముగించి దగ్గర్లో వున్న యశోదా హాస్పిటల్‌కి కాలినడకన బయల్దేరాడు సుబ్బూ.

రిసెప్షన్‌లో డాక్టర్ కౌశిక్ ఏ ఫ్లోర్‌లో వున్నదీ తెలుసుకుని వెనక్కు తిరిగిన సుబ్బూ ఒక్కసారిగా షాక్ తగిలినట్లుగా నిరుత్తరుడయ్యాడు.

లిఫ్ట్‌లోంచి వీల్ ఛెయిర్‌లో వున్న మీనాక్షమ్మని తీసుకుని తల్లీతండ్రీ రావడం అతని కళ్ళపడింది.

వెంటనే తను పెట్టుకున్న కేప్ కొంచెం క్రిదకి దించి వెనక్కి తిరిగి నిలబడ్డాడు.

వాళ్ళు బయటకి వెళ్ళేవరకూ ఊపిరి బిగబట్టి అలానే నిలబడి తండ్రీ తల్లీ తనని చూడలేదని నమ్మకం ఏర్పడ్డాక చిన్నగా లిఫ్ట్‌వైపు వెళ్ళబోతుండగా తన భుజం మీద చెయ్యిపడి ఉలిక్కిపడ్డాడు సుబ్బూ.

సుబ్బూ వెనుతిరిగి చూడగానే ప్రభాకర్రావు చిరునవ్వు నవ్వుతూ "నాన్నా, బాగున్నావా?" అనడిగాడు.

సుబ్బూ స్థాణువులా బిగుసుకుపోయి యాంత్రికంగా తలూపుతూ "బాగున్నాను అమ్మమ్మకేమయ్యింది?" అనడిగాడు.

"హిప్ బోన్ ఫ్రాక్చర్. ఆమె హైహీల్స్ మానదు కదా" అన్నారాయన.

"సరే పద. ఎక్కడన్నా కూర్చుని మాట్లాడుకుందాం. నీకేం అర్జంటు పని లేదు కదా!" అన్నారాయన తిరిగి.

"ఏం లేదు నాన్నా వాళ్ళేరి?" అన్నాడు సుబ్బూ మెల్లిగా.

"డ్రైవర్‌తో పంపించాను."

"అమ్మ చూడలేదుగా?"

లేదన్నట్లుగా తలూపి సుబ్బూని తీసుకుని దగ్గరగా వున్న రెస్టారెంటుకి దారి తీసాడు ప్రభాకర్రావు.

"మీరు ఎప్పుడింటికొచ్చేసారు?" అనడిగాడు సుబ్బూ ఆశ్చర్యంగా.

బదులుగా ప్రభాకర్రావు నిట్టూర్చి "నువ్వెళ్ళాక పెద్ద కథే జరిగింది. మీ అమ్మమ్మని ప్రోత్సహించి తీసుకెళ్ళి పేకాట క్లబ్ పెట్టించిన వేదవతి పెద్ద జాకాల్. ఇద్దరి మధ్య తగాదా పెట్టి వాళ్ళని నాశనం చేయడం ఆమె హాబీ. అదే ఆమెకి ఆహారం. రమాదేవి ఆమె ఫ్రెండ్ భర్తలేడు. ఆమెని ఈ క్లబ్బు నడపమన్నది ఈవిడే తిరిగి బాగుపడుతుంటే చూడలేనిదికూడా ఈమే. ఆడవాళ్ళ అసూయ ముందు ఏ కత్తి పదునూ చాలదు. అందులో వేదవతిలాంటి దారుణమైన స్త్రీలు ఎంతకైనా తెగిస్తారు. రమాదేవిని దెబ్బకొట్టడానికి మీ అమ్మమ్మని వాడింది. సహజంగా దురాశాపరురాలు క్రేజీ అయిన మీ అమ్మమ్మ ఆమె మాటలు నమ్మి ఊబిలో చిక్కుకుంది. శక్తికి మించి ఇల్లు, ఫర్నీచర్ తీసుకుని క్లబ్బు మొదలుపెట్టింది. డబ్బు బాగానే వస్తున్నది. రమాదేవి బేరాలు, కస్టమర్స్‌ని తెలివి తేటలుగా ఇటు మళ్ళించింది. వేదవతి సాయంత్రమయ్యేసరికి డబ్బులో వాటాకి మీ అమ్మని, అమ్మమ్మని వేధించి పట్టుకుపోవడం మొదలుపెట్టింది. వీళ్ళు కొన్నాళ్ళు ఆమె సతాయింపుని భరించారు. చివరకి మీ అమ్మమ్మ ఎదురు తిరిగిందట. అంతే! కథ అడ్డం తిరిగింది ఆవిడే వీళ్ళ మీద పోలీసు రిపోర్ట్ ఇచ్చింది.

ఇంకేముంది? పోలీసుల్ని చూసి మీ అమ్మ ఒణికిపోతూ నాకు ఫోన్ చేసింది. ఆ పరిస్థితుల్లో ఆడవాళ్ళని దిక్కుమాలిన వాళ్ళం చెయ్యలేం కదా! నేను, నా ఫ్రెండ్ జోక్యం చేసుకుని ఆ చిక్కు విడదీసి చిక్కడపల్లిలో ఇల్లు తీసుకుని వుంటున్నాం. నాక్కూడా నా ఫ్రెండ్ జీతం దానితో పాటు బాధ్యతలు పెంచాడు" అన్నాడాయన క్లుప్తంగా.

సుబ్బూకి అదంతా విని చాలా గిల్టీగా అనిపించింది.

ఎదిగిన కొడుకుగా తనేం సహాయం చేయకుండా ఇల్లు వదిలేసి తిరగటం చాలా బాధ కలిగించింది.

"నాన్నా!"

"ఊ"

"నేను వచ్చేయనా?"

ఆయన నవ్వి "వద్దు. కొన్నాళ్ళిలా జరగనీ. నీ చదువు అర్థాంతరంగా ఆగిపోవడం నాకు చాలా బాధ కలిగించిన మాట వాస్తవమే. మనిషి ఔన్నత్యం ఎకడమిక్ డిగ్రీలలోనే వుందని నేను నమ్మను. నువ్వెక్కడున్నా చెడిపోవనే నమ్మకం నాకుంది. అలా అయితే నువ్విక్కడే వుండేవాడివి. అందుకే నీవు ఇప్పుడేం చేస్తున్నావో అని నేనడగను నువ్వెప్పుడు రావాలనుకుంటావో అప్పుడే రా" అన్నాడు.

సుబ్బూ జవాబు చెప్పలేదు.

తలదించుకుని చేతిలో గీతలు గీసుకుంటూ కూర్చున్నాడు. తనమీద తండ్రికున్న నమ్మకానికి అతని కళ్ళు చెమర్చాయి.

ప్రభాకర్రావు లేచి అతని భుజం తట్టి "కేరీ ఆన్ నాన్నా! నీ క్షేమం తెలిసింది. అది చాలు" అన్నాడు.

తండ్రిని సాగనంపి సుబ్బూ తిరిగి హాస్పిటల్లోకొచ్చి కౌశిక్ రూమ్ దగ్గరకెళ్ళాడు.

సుబ్బూ అక్కడే విజిటర్స్ లాంజ్‌లో కూర్చుని కౌశిక్ వివరాలు వీలయినంత రాబట్టాడు. అతను రూమ్‌లోంచి బయటకొచ్చినప్పుడు గమనించాడు. మిగతా వివరాలు, గూగుల్‌లో సెర్చ్ చేసి తెలుసుకున్నాడు.

ఆ సాయంత్రం అతనొక ఫ్లవర్ బొకె, ఒక స్వీట్ పేకెట్టు తీసుకుని కౌశిక్ యింటికి వెళ్ళి డోర్ బెల్ నాక్ చేసాడు.

పనమ్మాయి వచ్చి తలుపు తెరచి "ఎవరు కావాలి?" అనడిగింది.

"రాణీ వున్నారా?" అనడిగాడు సుబ్బూ.

ఆమె వున్నారన్నట్లుగా తల పంకించి రాణీకి చెప్పింది. రాణీ 'ఎవరా' అన్నట్లుగా వచ్చి చూసింది.

"హాయ్ రాణీ! గుర్తున్నానా?" అన్నాడు సుబ్బూ నవ్వుతూ.

రాణి అయోమయంగా చూసిందతనివైపు.

"మరచిపోయినట్లున్నావ్. నువ్వూ, నేనూ మహా అందరం క్లాస్‌మేట్స్‌మి కదా! అన్నాడు సుబ్బూ ఫ్లవర్ బొకె అందిస్తూ.

రాణి గుర్తుతెచ్చుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తూ అతనందించిన పూలగుచ్ఛం, స్వీట్స్ అందుకుంది.

"కూర్చోండి" అంది మెల్లిగా.

"ఓహో. అండీలో కొచ్చేసావా? ఎంతయినా డాక్టరుగారి భార్యవి కదా!" అంటూ కూర్చున్నాడు సుబ్బూ.

రాణి ఆలోచిస్తున్నది.

ఆమెకు సుబ్బూ ఎంతకీ గుర్తురావడంలేదు.

అతను మహా గురించి మాట్లాడుతుంటే ఆమెకు గిల్టీగా వుంది. అతని కొన్ని సంఘటనలు చెబుతుంటే అతను ఖచ్చితంగా తన క్లాస్‌మేటే అనిపిస్తున్నది.

సుబ్బూ ఎక్కడా తొణక్కుండా చెప్పడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు. కొద్దిగా తొట్రుపడినా తన అబద్ధాలు బయటపడిపోతాయన్న కంగారు అతనికుంది. చాలా సాదాసీదాగా అతను చెబుతున్నవన్నీ నిజంగా జరిగినవే.

సుబ్బూ జేబులోంచి తీసి టేబుల్ మీద పెట్టిన ఖరీదైన వాచ్ చూసి ఆమె కళ్ళు మెరిసాయి.

నిజానికి ఆమె బాగా సంపాదిస్తున్న ఒక డాక్టరు భార్య. కానీ ఆమెలో వున్న దురాశ ఆమెని ఆత్మగౌరవంగా ఎన్నడూ వుంచలేదు. ఒక కొమ్మ పట్టుకుని మరో కొమ్మకి ఎగబాకే వానర మనస్తత్వం ఆమెది. అందుకే ఆమెకూడా సుబ్బూ చెప్పేమాటల్ని కన్వీనియంట్‌గా నమ్మడం ప్రారంభించింది.

ఇంతలో కౌశిక్ డ్యూటీ నుండి వచ్చాడు. అతన్ని చూసి సుబ్బూ లేచి నిలబడ్డాడు.

"మీట్ మై కాలేజ్‌మేట్ సుబ్బూ" అంటూ భర్తకి పరిచయం చేసింది రాణి.

కౌశిక్ అతనికి కరచాలనం చేసి కూర్చున్నాడు.

"ఇతని గురించి నువ్వెప్పుడూ చెప్పలేదే?" అన్నాడు పనమ్మాయి తెచ్చిన మంచినీళ్ళు తాగుతూ.

"మీరొచ్చారుగా. నా గురించేం గుర్తుంటుంది లెండి. అదీగాక నేను బిజినెస్ టూర్స్‌మీద విదేశాలు తిరుగుతున్నాను. చాలా గేప్ మా యిద్దరి మధ్య" అన్నాడు సుబ్బూ నవ్వుతూ.

కౌశిక్‌కి అతని మాటలు కొంచెం సందేహాన్ని కలిగిస్తున్నాయి. సుబ్బూ అతనికి ఒక ఖరీదైన పెర్‌ఫ్యూమ్ బాటిల్ అందించాడు. కౌశిక్ దాన్ని తీసుకుని థాంక్స్ చెప్పాడు. ఆ రాత్రి డిన్నర్‌కి వుండమని కోరింది రాణి.

సుబ్బూ తన బిజినెస్ వివరాలు, టూర్స్ గురించి చాకచక్యంగా చెప్పీచెప్పనట్లుగా చెబుతున్నాడు. అదివరకు తను ఒక ఇంగ్లీషు నవలలో చదివిన కొన్ని విషయాల్ని అతను చాకచక్యంగా అమలుచేయడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు.

భోజనాల దగ్గర అతను చాలా చనువుగా రాణీతో మాట్లాడటం రాణీ చాలా హుషారుగా జవాబులివ్వటం అతను అయిష్టంగానే గమనిస్తున్నాడు.

తిరిగి వచ్చేస్తున్నప్పుడు కౌశిక్‌తో "ఎనీవే యూ ఆర్ లక్కీ గై. మీ యిద్దరి జంటా బాగుంది. అప్పుడప్పుడూ వస్తుంటాను. మీకేం అభ్యంతరం లేదుగా" అన్నాడు సుబ్బూ నవ్వుతూ.

కౌశిక్ లేదన్నట్లుగా తలూపాడు.

రాణి చొరవగా అతని సెల్‌నంబర్ అడిగింది.

సుబ్బూ బై చెప్పి రూమ్‌కి వచ్చేసాడు.

రూమ్‌లో పడుకుని అతను రాణి గురించి ఆలోచించాడు. రాణీ పెద్ద అందగత్తెకాదు. ఆమెకు డబ్బూ, హోదామీద ఆశ ఎక్కువని తెలిసిపోతున్నది. కౌశిక్ నుండి ఆమెను విడగొట్టడం పెద్ద సమస్యేం కాదు. కానీ అదంత అవసరమా! దానివలన మహా సాధించేదేమిటి? తిరిగి కౌశిక్‌ని పెళ్ళిచేసుకునే ఉద్దేశ్యం లోలోపల వుందా? మరి తనమీద చూపిన అభిమానానికి అర్థం ఏమిటి?

కాసేపు అతని ఆలోచనలు అలా సాగి తల్లిదండ్రుల వైపు మళ్ళాయి. తన తండ్రి ఎంత మంచివాడు. తనని ఎంతగా నమ్ముతున్నాడోకదా! సుబ్బూకి కళ్ళు చెమర్చాయి.

తనిప్పుడు అటూ వెళ్ళలేడు - ఇటూ రాలేడు.

తన గమ్యమేమిటో తనకే తెలియని అయోమయం.

అలానే ఇతిమిద్ధం లేని ఆలోచనలతొ నిద్రలోకి జారుకున్నాడు.

తెల్లవారగానే స్నానం చేసి టిఫిన్ తింటుండగా ఫోను రింగయింది.

రాణి..!

సుబ్బూ ఏమీ ఆశ్చర్యపడలేదు.

రాణి నెంబర్ అడిగినప్పుడే అతనికి అర్థమైంది ఆమె నుండి ఫోను వస్తుందని.

సుబ్బూ హలో అనగానే ఆమె గలగలా మాట్లాడటం మొదలు పెట్టింది.

"హలో సుబ్బూ, ఏం చేస్తున్నావ్?" అందామె చనువుగా.

సుబ్బూ ఆశ్చర్యపోతూనే "ఏంటి సంగతి?" అన్నాడు నవ్వుతు.

"నిన్న రాత్రంతా నీ గురించి ఆలోచిస్తూనే వున్నాను. చాలా సేపటికి గుర్తొచ్చావు. నీ రూపం చాలా మారిపోయింది. అందుకే గుర్తుపట్టలేకపోయాను సారీ" అంది నొచ్చుకున్నట్లుగా.

సుబ్బూకి నవ్వొచ్చింది. దాన్ని అదుపులో పెట్టుకుంటూ "హమ్మయ్య ఇప్పటికన్నా గుర్తుపట్టావ్. సంతోషం. నేనసలు నీ పెళ్ళి ఇతనితో జరుగుతుందని ఊహించనేలేదు. మా డాడీ ఈ బోడి చదువులెందుకు పనికొస్తాయి నా వ్యాపారంలోకి వచ్చేయమంటే ఆయనతో ఫారిన్ టూర్స్‌కి వెళ్ళిపోయాను. అందువలన అప్పుడప్పుడూ ఇండియా వచ్చినా నిన్ను కలవలేకపోయాను. నువ్వు అర్థం చేసుకోలేదో - లేక నేను నా ప్రేమని సరిగ్గా ఎక్స్‌ప్రెస్ చేయలేకపోయానో.. బట్ ఎనీ వే నువ్వు హాపీగా వున్నందుకు సంతోషం" అన్నాడు.

అలా నటించటం అతనికి కష్టంగానే వుంది.

కాసేపు రాణీ మౌనంగా ఉంది.

"సారీ! నిన్నేమన్నా నొప్పించానా?"" అన్నాడు సుబ్బూ నొచ్చుకున్నట్లుగా.

"అబ్బెబ్బే అదేం లేదు. ఇప్పుడేం చేస్తున్నావ్. రాకూడదూ. అతను హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళిపోయాడు. మళ్ళీ ఎప్పుడు తేలతాడో తెలియదు. మనం కబుర్లు చెప్పుకుందాం. నీకేం ఇష్టమో చెపితే వంట చేయిస్తాను" అంది రాణి కొద్దిగా కంఠంలో హొయలూ, వగలూ కలుపుతూ.

సుబ్బూకి పరిస్థితి అర్థమయ్యింది.

ఆమెనలా క్రేజ్‌లో వుంచాలంటే తను వెళ్ళకూడదు. వెళ్తే మాటల్లో చాలా నిజాలు దొర్లిపోవడం ఖాయం.

"సారీ రాణీ! నాకర్జెంటుగా ఒక మీటింగ్ వుంది. వెళ్ళి తీరాలి. అదయ్యాక వీలుంటే చూస్తాను" అన్నాడు సుబ్బూ.

"ఓ! సరే ఏం చేస్తాను. అన్నట్లు నువ్విచ్చిన వాచీ బాగుంది లవ్ యూ" అంది రాణి గోముగా.

"ఇట్సాల్ రైట్ నాకు టైమయింది. సీ యూ" అంటూ స్విచాఫ్ చేసాడు సుబ్బూ.

రాణి గాడిలో పడింది. ఇక యిక్కడ కూర్చుని చేసేదేమీ లేదనిపించిందతనికి.

పదే పదే ఇక వాళ్ళ కళ్ళబడి అసలు గుట్టు బయట పెట్టుకోవడం యిష్టంలేక తిరుగు టికెట్ తీసుకుని బయల్దేరాడు సుబ్బూ.

మహా సుబ్బూ దగ్గర వున్న ఒక ఇంగ్లీషు నవల తీసుకుని చదువుతుంటే అమ్మాజీ గబగబా పరిగెత్తుకొచ్చి "అమ్మాయిగారూ, సుశీలకి బాగోలేదంటండీ" అని చెప్పింది కంగారుగా.

"ఏ సుశీల?" అంది మహా పరధ్యానంగా.

"అదేనండి ఉమ్మడి సుశీల. ఈ మజ్జెన కనబడకపోతే ఏటో అనుకున్నాను. ఇప్పుడే కింద ఎవరో అంటే యిన్నాను."

"అయ్యో ఏమయింది?" అనడిగింది మహా కూడా గాభరా పడుతూ.

"ఏమోనండి ఆ దోసెల కాడ ఎదవలందరూ ఎయిడ్సని ఎటకారాలు చేసి నవ్వుతున్నారండి. నాకు చాలా బాదేసింది" అంది అమ్మాజీ విచారంగా.

ఆ మాట విని మహా మొహం బాధగా మారిపోయింది.

"సుశీల ఇల్లెక్కడ?" అనడిగింది మహా

"ఇక్కడ మూడో సందులోనేనండి"

"పద, వెళ్ళి చూసొద్దాం"

"ఏటి మీరక్కడికి వస్తారా? ఆ సందులో అడుగెట్టలేరుమీరు" అంది అమ్మాజీ ఆశ్చర్యంగా.

"ఫర్వాలేదు పద" అని చెప్పులేసుకుంది మహా.

ఇద్దరూ క్రిందకి దిగుతుంటే విషయం తెలిసిన పాపాయమ్మ "ఏంటీ దానికసలే ఎయిడ్సంట. అక్కడికెల్తారా? ఇంకా నయం" అంది కోపంగా.

"మామ్మా ఎవరో ఏదో వాగితే అది నమ్మేయడమేనా? పైగా అదే అంటు వ్యాధికాదు" అని మహా ముందుకి నడిచింది.

అమ్మాజీ దారి చూపిస్తుంటే ఎంతో రోతగా వున్న ఆవీధిలోకి అడుగుపెట్టింది మహా.

సరిగ్గా అప్పుడే ఆవీధిలో వాళ్ళు సుశీల పడుకున్న మంచం బయటకి లాగి ఇల్లు ఖాళీ చేయిస్తున్నారు.

మహా సుశీల వైపు చూసింది.

సుశీలకి మాటలేదు. మంచానికి అంటుకుపోయింది.

"ఉండండి. తొందరపడకండి. ఆమెకు ఎయిడ్సని నిర్ధారణయ్యిందా? రిపోర్ట్సు వచ్చాయా?" అనడిగింది మహా.

"ఇంకా ఏం నిర్ధారణవ్వాలమ్మా? దాని రూపు చూస్తే తెలియడంలే? అదుత్త తిరుగుబోతు ముండ. ఎక్కడో అంటుకునే వుంటది" అన్నారు వాళ్ళు నిర్దయగా.

మహా వాళ్ళతో వాదించి లాభం లేదని నిర్ధారణ చేసుకుంది. వెంటనే అంబులెన్స్ కోసం ఫోన్ చేసింది.

అంబులెన్స్ వచ్చే లోపునే అక్కడికొచ్చి నిలబడ్డ సుబ్బూని చూసి ఆశ్చర్యపోయింది మహా.

"ఏంటి సుబ్బూ, అప్పుడే వచ్చేసావా?" అంది ఆశ్చర్యంగా.

"అవునుగానీ ఏంటి సుశీలకేమయ్యింది?" అనడిగాడు సుబ్బూ కంగారుగా.

అమ్మాజీ అంతా చెప్పింది.

సుశీలని ముగ్గురూ కలిసి హాస్పిటల్లో జాయిన్ చేసారు.

"మీ ఇద్దరూ ఇంటికెళ్ళండి" అని వాళ్ళని పంపించేసి అన్ని టెస్టులూ చేయించాడు సుబ్బూ. అక్కడ సెలైన్ పెట్టి కొన్ని ఇంజక్షన్ ఇచ్చాక సుశీలలో కొంచెం చలనం వచ్చింది.

ఆ రాత్రి సుబ్బూ అక్కడే వుండిపోయాడు.

సుశీలపట్ల అతనికి చాలా సానుభూతి వుంది. బీదరికం, పరిస్థితులూ ఆమె జీవితాన్ని ఎంతగా ఛిన్నాభిన్నం చేసాయో గ్రహించి అతను సుశీలని ఎప్పుడూ బాగానే చూసేవాడు. ఆ మర్నాడు రిపోర్ట్స్ వచ్చాయి. సుశీలకి అందరూ అన్నట్లుగా ఎయిడ్స్ సోకనేలేదు. విపరీతమైన ఆహార లోపం వలన ఆమె దారుణంగా శుష్కించిపోయింది.

ఈ విషయం తెలిసాక అందరి నోర్లూ మూసుకున్నాయి. సుబ్బూ ఇంటికొచ్చాక కూడా మహా హైదరాబాదులో ఏం జరిగిందో అడగడానికి ధైర్యం చాలలేదు.

సుశీలని డిశ్చార్జ్ చేసేవరకూ మహా ఏమీ అడగలేదు.

ఈలోపునే ఒక స్త్రీ సదన్‌లో సుబ్బూ మాట్లాడివచ్చాడు. మహా, అమ్మాజీ, సుబ్బూ కలిసి సుశీలని తీసుకుని అక్కడికెళ్ళారు. కూడా వచ్చిన వారిని బట్టి సుశీలకి మర్యాద పెరిగింది. సుశీలకి ఒక గది ప్రత్యేకంగా తీసుకుని డబ్బు కట్టింది మహా.

కావల్సిన మందులు, హార్లిక్ తదితర వస్తువులన్నీ ఏర్పాటు చేసాడు సుబ్బూ.

సుశీల వాళ్ళకి చేతులు జోడించింది.

'నా జీవితంలో మొదటిసారి దేవుళ్ళని చూశాను' అంటూ కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంది.

"వీలయినప్పుడల్లా మేం వస్తుంటాం. సుశీల నా అక్క. మీకు అప్పచెపుతున్నా" అని సుబ్బూ చెబుతుంటే వలవలా ఏడ్చేసింది సుశీల.

ఆ రాత్రి మహా సుబ్బూని వెళ్ళిన పని గురించి అడుగుదామనుకుంటుండగా సుబ్బూ ఫోన్ రింగయింది.

సుబ్బూ మహాని పిలిచి స్పీకర్ ఆన్ చేసాడు.

"హాయ్ సుబ్బూ, ఏమయిపోయావ్, మళ్ళీ రానేలేదూ?" అంది రాణీ.

రాణీ గొంతు విని మహా భ్రుకుటి ముడిపడింది.

కోపంగా సుబ్బూ వైపు చూసింది.

'ష్!' అన్నట్లు మహాకి సైగ చేసి "హాయ్ రాణీ అర్జెంటుగా కలకటా వెళ్ళాల్సి వచ్చింది. ఇప్పుడక్కడే బిజినెస్ డీల్ మీద వున్నాను అన్నాడు ముద్దుముద్దుగా.

"ఏంటలా చెప్పకుండా. నీకోసం ఎంతగా ఎదురుచూశానో తెలుసా?"

"సారీ డార్లింగ్ నా వ్యవహారాలలాంటివి"

"నాకు చెబితే నేనూ వచ్చేదాన్నికదా! కలకటా చూడాలని నాకెప్పటినుండో కోరిక"

"నిజమా! నాకేం తెలుసు? నువ్వలారాగలవని. ఈ సారి స్విట్జర్లాండ్ వెళ్ళినప్పుడు తీసుకెళ్తాను. ఇక్కడ బిజీగా వున్నాను తర్వాత కాల్ చేస్తాను" అంటూ ఫోన్ ఆఫ్ చేసి మహా వైపు చూసి కొంటెగా నవ్వాడు సుబ్బూ.

మహా కోపంగా అతని చేతిలో ఫోన్ లాక్కుని విసిరేయబోయింది. సుబ్బూ లాఘువంగా దాన్ని పట్టుకుని ఎందుకు తమకంత కోపం మాడం" అన్నాడు నవ్వుతు.

"నువ్వు చేస్తున్న పనేంటి ? నేనెందుకు పంపాను? నువ్వేం చేస్తున్నావ్?" అంది.

బదులుగా పకపకా నవ్వాడు సుబ్బూ.

"నీకు వాళ్ళిద్దరు విడిపోవడమే కదా కావాలి. ఆ పని ఎలా జరిగితే నీకేంటి?"

వెంటనే బదులు చెప్పలేకపోయింది మహా.

కానీ ఆమె కళ్ళలో లీలగా నీళ్ళు కదలడం చూసి విచితులయ్యాడు సుబ్బా.

మహా స్రున తన గదిలోకి వెళ్ళి తలుపేసుకుంది. సుబ్బా ఆమె ప్రవర్తనకి కొద్దిగా నివ్వెరపోయాడు.

కొంచెం అర్థమయినా అందుకు ఆనందం కలిగినా వెళ్ళిపోతూ మహా తండ్రి చెప్పిన మాటలు గుర్తొచ్చి ఒకలాంటి నిర్లిప్తత ఆవరించి మహాతో మాట్లాడాలనుకుని కూడా మౌనం వహించి అటు తిరిగి పడుకున్నాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments